

Om forslaget om en betalingsordning anførte arbejdsgruppen, at en ordning, hvor ægtefællerne ikke skal betale for rådgivningen, ikke er i overensstemmelse med princippet om, at den, der modtager en offentlig ydelse, skal betale omkostningerne herved. Arbejdsgruppen fandt dog ikke, at ægtefællerne bør yde fuld betaling (1.800 – 2.000 kr.) for rådgivningen, idet dette ville medføre, at et antal ægtefæller ville være afskåret fra at modtage hjælp af økonomiske grunde.

Arbejdsgruppen foreslog på den baggrund, at der fastsættes en betaling, der dog ikke er højere end at praktisk taget alle, der har et ønske og behov for at modtage rådgivning, kan deltage. Betalingen foreslås fastsat til 500 kr., idet det fremgår af opfølgningen på forsøgsordningen, at omkring 2/3 af de, der deltog i rådgivningen, ville have modtaget rådgivning, selv om de skulle have betalt 500 kr. tilsammen herfor.

3.5. Høring om forsøgsordningen

Arbejdsgruppens notat har været sendt til høring hos præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, præsidenterne for Københavns byret, retten i Århus, retten i Ålborg, retten i Odense og retten i Roskilde, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, samtlige statsamter, Københavns Overpræsidium, Foreningen af Statsamtsjurister, Foreningen af Statsamtænd og Advokatrådet.

4. Forslaget om en permanent ordning med frivillig rådgivning

Justitsministeriet er enig i arbejdsgruppens vurdering af forsøget og i, at der bør indføres en permanent og landsdækkende ordning med frivillig par-rådgivning.

Den fremtidige ordning bør efter Justitsministeriets opfattelse i overensstemmelse med indstillingen fra arbejdsgruppen udformes med udgangspunkt i de retningslinier for rådgivningen, som blev anvendt i forsøgsordningen, og således at der fastsættes en betaling på 500 kr. pr. rådgivningsforløb.

Justitsministeriet har i den forbindelse og på baggrund af de høringssvar, der er indkommet om notatet om forsøgsordningen, overvejet en række spørgsmål om den nærmere udformning af en permanent ordning med frivillig rådgivning.

4.1. Betingelserne for deltagelse i rådgivning

Forsøgsordningen omfattede alene ægtefæller og registrerede partnere, mens par, der var samlevende uden at være gift eller registreret, ikke kunne tilbydes rådgivning. Fire statsamter har i forbindelse med

høringen om notatet om forsøgsordningen anbefalet, at en permanent ordning med parrådgivning tillige omfatter ugifte samlevende par.

Formålet med en ordning med frivillig parrådgivning er at afløse den tidligere obligatoriske mægling i forbindelse med separation og skilsmisse efter ægteskab, og forsøgsordningen har derfor naturligt ikke omfattet papirløse samlivsforhold.

På denne baggrund og da en ordning, der også omfattede ugifte samlevende, ville give anledning til vanskelige problemer med hensyn til afgrænsningen af, hvilke par der ville kunne modtage rådgivning, har Justitsministeriet – selv om sådanne par ved samlivsophævelse kan have samme behov for rådgivning som gifte – ikke fundet grundlag for at foreslå en så væsentlig ændring i forhold til det gennemførte forsøg.

Hertil kommer også, at der er mulighed for at få rådgivning i kommunalt regi, jf. nærmere nedenfor, og at der således ikke er tale om, at de ugifte er afskåret fra at få rådgivning fra det offentlige i forbindelse med samlivsophævelse.

Forsøgsordningen omfattede både tilfælde, hvor der var taget skridt til en sag om separation eller skilsmisse, og tilfælde, hvor ægtefællernes konflikt var så dyb, at en sag om separation eller skilsmisse var en nærliggende mulighed.

I forbindelse med høringen om arbejdsgruppens notat om forsøgsordningen har fire statsamter foreslået, at den permanente ordning også kommer til at omfatte rådgivning på et tidligere tidspunkt end det, der har været gældende under forsøget. Statsamterne har i den forbindelse henvist til, at konflikter mellem ægtefællerne lettere vil kunne løses, hvis der ydes hjælp på et tidligt tidspunkt, og at rådgivningen dermed ville få større effekt.

Justitsministeriet er enig i, at tidlig rådgivning formentlig ofte vil være bedre egnet til at løse en konflikt mellem ægtefæller end rådgivning, der først gives, når separation eller skilsmisse er nærliggende. Det er imidlertid Justitsministeriets opfattelse, at det ligger uden for det område, som Justitsministeriet og statsamterne skal varetage i forbindelse med separation og skilsmisse, at yde en mere almindelig rådgivning til ægtepar.

Opstår der under et ægteskab således konflikter eller problemer, som ikke kan løses af parterne selv, og hvor det ikke er nærliggende, at udgangen vil blive separation eller skilsmisse, finder Justitsministeriet, at bistand bør ydes af de sociale myndigheder.

Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af bistandslovens § 28, at kommunerne skal tilbyde enlige og familier vederlagsfri løbende vejledning og rådgivning og er forpligtet til ved opsøgende virk-